Dosar contravenţional nr. 4-322/2025
Nr. PIGD 4-25116611-09-4-14082025

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

11 august 2026 **mun. Bălţi**

Judecatoria Bălţi (sediul central), în componenţă:
Preşedintele şedinţei, judecătorul: Igor Mozgovoi
Grefieri: Constanța Rusu

Cu participarea:
Reprezentantului agentului constatator *****
Avocatului în interesele persoanei juridice SRL „Verix Grup”, Angela Gherasim
În absența:
Reprezentantului SRL „Verix Grup”, administrator Vladimir Tcacenco

examinînd în şedinţa de judecată publică cauza contravenională de învinuire a persoanei juridice SRL „Verix-Grup”, cu sediul *****c/f*****reprezentată de către administratorul Tcacenco Vladimir, în comiterea contravenției prevăzute de art. 116 alin. (2) Cod contravenţional.

Termenul de examinare a cauzei: 14.08.2025 – 11.08.2026.

Procedura de citare legal executată.

În baza materialelor din dosar și a probelor administrate în ședința de judecată, instanţa de judecată,

C O N S T A T Ă:

1. Potrivit procesului-verbal cu privire la contravenție seria/nr. PR *****, de către reprezentantul agentului constatator din cadrul Direcției proprietate municipală și relații funciare, Primăria mun. Bălți, specialist principal, Maxim Calmațui, la 13.08.2025 a fost reținut că, persoana juridică SRL „Verix Grup”, în perioada cuprinsă între 10.10.2024 - pînă în prezent, în *****prin depozitarea și instalarea obiectelor: palete cu materiale de construcție; produselor din beton; construcțiilor (stand stradal pentru depozitarea materialelor de construcție); stivuitor și automobilele de serviciu parcate și altele – este ocupată fără careva acte permisive porțiunea de teren public aproximativ cu dimensiunile 15m x 32m din bun imobil nr. *****, adiacent bun imobil cu nr. *****

2. Acțiunile persoanei juridice SRL „Verix Grup” au fost calificate de către agentul constatator în baza art. 116 alin. (2) Cod contravențional - *ocuparea nelegitimă a terenurilor, îngrădirea lor*.

3. La 14.08.2025 în temeiul art. 395 alin. (1) pct. 1) lit. d) Cod contravențional, procesul-verbal cu privire la contravenție a fost remis conform competenței spre examinare în fond la Judecătoria Bălți (sediul central), cu recomandarea aplicării pedepsei sub formă de amendă, cu aplicarea măsurii de siguranță conform art. 439^6 Cod contravențional.

4. *Reprezentantul agentului constatator din cadrul Direcţiei proprietate municipală şi relaţii funciare, Primăria mun. Bălţi, specialist principal, Maxim Calmaţui* în ședința de judecată din 27.04.2026 a susținut procesul-verbal cu privire la contravenție și a solicitat aplicarea sancțiunii sub formă de amendă maximă cu aplicarea măsurii de siguranță.

4.1. În cadrul ședinței de judecată *reprezentantul persoanei juridice SRL „Verix Grup”*, fiind citat legal nu s-a prezentat, nu a solicitat amînarea examinării cauzei fiind reprezentat la rîndul său de către avocat ales, iar instanța în temeiul art. 455 alin. (3) Cod contravențional a considerat posibilă examinarea cauzei în absența acestuia.

4.2. *Apărătorul în interesele contravenientului, persoana juridică SRL „Verix Grup”, Gherasim Angela*, în cadrul ședinței de judecată, a pledat pentru încetarea procesului contravențional din motiv că, agentul constatator nu a individualizat elementele esențiale ale faptei contraventionale, respectiv urmează a fi constatată inexistența vinovatiei SRL „Verix Grup” pentru faptele imputate.

În acest context apărarea a specificat lipsa temeiului probator, agentul constator, prin probatoriu administrat, nu aprobat suprafața, dimensiunile terenului presupus ocupat, locul amplasării acestui teren, precum și hotarele acestuia. Or, în lipsa unei entități spațiale determinate, devine imposibil de a stabili fapta presupus ilegală și nici remedierea ei.

5. ***Studiind materialele cauzei, ascultând explicaţiile, argumentele şi considerentele participanților la proces, instanţa de judecată ajunge la următoarea concluzie.***

6. În conformitate cu prevederile art. 423^{10} alin. (1) Contravenţiile prevăzute la art.104^{1}, **116**, 126^{1}, 134^{1}, 154, art. 157 alin. (4), (6), (7)–(12), art. 158, art.178, 179, 180^{1}, 181, art.273 pct.9), 9^{1}), 11), 15) şi 16), art.326 alin.(1) - (1^{2}) şi art.364 alin. (1) și (9) se constată de către organele specializate ale administraţiei publice locale; (1^{1}) Contravenția prevăzută la art. 238 alin. (2) se constată și se examinează de către agenții constatatori desemnați de către primar; (2) Sînt în drept să constate contravenţii şi să încheie procese-verbale primarul, viceprimarul, arhitectul-şef, şefii și șefii adjuncți ai subdiviziunilor specializate din cadrul administrației publice locale, specialiştii principali şi specialiştii superiori din cadrul acestora desemnați de către primar; (3) Procesele-verbale cu privire la contravențiile prevăzute la art.126^{1}, 134^{1} alin.(2), 154, art. 157 alin. (7) și (8), art. 273 pct. 9), 9^{1}), 11), 15) și 16) și art. 364 alin. (1) și (9) se remit spre examinare comisiei administrative, iar procesele-verbale cu privire la contravențiile prevăzute la art. **116**, 178 și 179 se remit spre examinare în fond instanței de judecată competente.

În materie contravenţională au fost recunoscute garanţiile procedurale specifice în materie penală în ceea ce priveşte dreptul la un proces echitabil, printre care şi prezumţia de nevinovăţie, prevăzută de alin. (2) al art. 6 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului *(Zilibergerg împotriva Moldovei (§ 35, din 01 februarie 2005), Angel împotriva României (§ 52, din 04 octombrie 2007) sau Ozturk împotriva Germaniei (din 21 februarie 1994).*

Această împrejurare fundamentează la nivel de principiu că, sarcina probei în procedura contravenţională desfăşurată în faţa instanţei de judecată revine în primul rînd organului constatator şi, în condiţiile în care acesta face dovada vinovăţiei, petentul urmează să-şi probeze nevinovăţia.

La fel, instanţa evidenţiază că, forţa probantă a proceselor-verbale este lăsată la latitudinea fiecărui sistem de drept, putîndu-se reglementa importanţa fiecărui mijloc de probă, însă instanţa are obligaţia de a respecta caracterul echitabil al procedurii în ansamblu atunci cînd administrează şi apreciază probatoriul *(cauza Bosoni v. Franţa, hotărîrea din 7 septembrie 1999).*

În raport cu cele enunţate, art. 425 alin. (2) al Codului contravenţional cuprinde dispoziţii exprese cu privire la forţa probantă a procesului-verbal cu privire la contravenţie, fiind reglementat că în calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul-verbal cu privire la contravenţie.

La fel, instanţa reţine că, legiuitorul în art. 442 alin. (1) Cod contravenţional a definit procesul-verbal cu privire la contravenţie ca fiind un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul.

Subsecvent, a fost legiferat şi faptul că procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezenţa făptuitorului sau în absenţa lui.

În asemenea situaţie, într-u respectarea garanţiilor sus indicate, instanţa de judecată va verifica legalitatea şi temeinicia procesului-verbal cu privire la contravenţie întocmit în privința SRL „ Verix Grup”.

În conformitate cu art. 7 Cod contravențional, persoana poate fi sancționată numai pentru contravenția în a cărei privință este dovedită vinovăția sa, cu respectarea normelor prezentului cod.

Totodată, potrivit prevederilor art. 381 alin. (4) Cod contravențional, autoritatea competentă să soluţioneze cauza contravenţională are obligaţia de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă şi obiectivă, a circumstanţelor cauzei, de a evidenţia atît circumstanţele care dovedesc vinovăţia persoanei, cît şi cele care dezvinovăţesc persoana în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, precum şi circumstanţele atenuante sau agravante.

În baza art. 440 alin. (1) Cod contravenţional, constatarea faptei contravenţionale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, de încheiere a procesului-verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancţiunii contravenţionale sau de trimitere, după caz, a dosarului în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluţionare.

7. *Sub aspectul legalității procesului-verbal*, instanța de judecată denotă că, motivele de nulitate absolută a actului din speță pot fi invocate atât de părți, cât și din oficiu de către instanță întru asigurarea respectării principiului legalității și dreptății, consacrate expres în art. 5 și 7 din Codul contravențional.

Legea contravențională prevede redactarea procesului – verbal cu privire la contravenție într-o anumită formă *„ad validitatem”*, cu respectarea tuturor prescripțiilor

legale de fond și de formă, pentru încheierea sa valabilă, în scopul producerii efectelor juridice, pentru care a fost întocmit.

În acest context, respectarea exigențelor legale prevăzute la art. 443 al Codului contravențional sunt impuse agentului constatator la întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenție prin prisma art. 445 alin. (1), (2) al Codului contravențional.

În această ordine de idei, din punct de vedere al legalității procesului-verbal cu privire la contravenție, instanța constată că acesta a fost încheiat cu respectarea dispozițiilor legale incidente și cuprinde toate mențiunile obligatorii prevăzute de art. 443 din Codul contravențional, neexistând cazuri de nulitate absolută ce ar putea fi invocate din oficiu.

7.1. *Sub aspectul temeiniciei procesului-verbal*, instanța evidențiază că forța probantă a proceselor-verbale este lăsată la latitudinea fiecărui sistem de drept, putându-se reglementa importanța fiecărui mijloc de probă, însă instanța are obligația de a respecta caracterul echitabil al procedurii în ansamblu atunci când administrează și apreciază probatoriul. *(cauza Bosoni v. Franța, hotărârea din 7 septembrie 1999)*

În raport cu cele enunțate, art. 425 alin. (2) al Codului contravențional cuprinde dispoziții exprese cu privire la forța probantă a procesului-verbal cu privire la contravenție, fiind reglementat că, în calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul-verbal cu privire la contravenție.

La fel, instanța reține că, legiuitorul în art. 442 alin. (1) Cod contravențional, a definit procesul-verbal cu privire la contravenție, ca fiind un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul.

Subsecvent, a fost legiferat și faptul că, procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezența făptuitorului sau în absența lui.

Fiind întocmit de un agent al statului aflat în exercițiul funcțiunii, procesului-verbal de contravenție trebuie să i se recunoască valoare probatorie sub aspectul constatării stării de fapt.

În acest sens este de remarcat că în jurisprudența Curţii Europene a Drepturilor Omului de la Strasbourg se reţine în mod constant că prezumţiile nu sunt în principiu contrare Convenţiei.

Astfel, în Hotărârea pronunţată în cauza Salabiaku contra Franţei, Curtea a reţinut că prezumţiile sunt permise de Convenţie dar nu trebuie sa depăşească limitele rezonabile ţinând seama de gravitatea mizei și prezervând drepturile apărării.

Dreptul unei persoane de a fi prezumată nevinovată și de a solicita acuzării să dovedească faptele ce i se impută rezultă cert din art. 375 alin. (1) al Codului contravențional, potrivit căruia, persoana acuzată de săvârșirea unei contravenții se consideră nevinovată atâta timp cât vinovăția sa nu este dovedită în modul prevăzut de prezentul cod.

8. Dispoziția art. 116 alin. (2) Cod contravențional prevede sancțiune pentru – ocuparea nelegitimă a terenurilor, îngrădirea lor - amendă de la 24 la 30 de unităţi

convenţionale aplicată persoanei fizice, cu amendă de la 180 la 240 de unităţi convenţionale aplicată persoanei juridice.

Alin. (2) al art. 116 Cod contravențional reglementează o formă autonomă de ilicit contravențional, plasată în sfera ocrotirii integrității regimului juridic al terenurilor ca bunuri imobile cu identitate cadastrală, funcție socială și valoare publică.

Spre deosebire de alin. (1), care vizează abateri de la proiectele de organizare a teritoriului, alin. (2) protejează stabilitatea fizică și juridică a terenului, prevenind orice act de stăpânire de fapt exercitat în lipsa unui titlu ori împotriva destinației juridice a imobilului.

„Ocuparea nelegitimă” reprezintă, în accepțiunea juridică a termenului, exercitarea unei posesii sau detenții materiale asupra unui teren în afara unui raport juridic care să autorizeze acest fapt.

Elementul caracteristic este conduita de substituire a ordinii de drept printr-o stare de fapt, chiar fără intenție de însușire definitivă.

Conceptual, ocuparea nelegitimă presupune cumulativ: existența unui teren determinat cadastral, individualizat prin număr cadastral, suprafață și hotare; manifestarea unei stăpâniri materiale, chiar temporare (lucrări, împrejmuiri, instalări de utilaje, săpături etc.); absența unui titlu juridic (drept de proprietate, folosință, administrare, contract, autorizație); caracterul contrar regimului juridic al terenului, adică incompatibilitatea dintre starea de fapt instaurată și dreptul obiectiv aplicabil (legile proprietății, urbanismului, domeniului public).

Doctrina contravențională consideră alin. (2) drept o normă de tip *proprietate-public-order*, destinată să protejeze nu numai proprietatea în sens civil, ci și funcționalitatea spațiului ca resursă urbană.

A doua ipoteză normativă – **„îngrădirea terenurilor”** – nu presupune ocuparea propriu-zisă, ci limitarea accesului la un teren prin amplasarea unor obstacole fizice.

Îngrădirea devine ilicită atunci când: modifică regimul de acces la terenul public, alterează folosința legală a terenului privat, restrânge în mod neautorizat utilizarea spațiului, contravine situației juridice stabilite prin acte cadastrale sau urbanistice.

Astfel, îngrădirea este un ilicit prin afectarea libertății de folosință, nu prin preluarea fizică a terenului.

În arhitectura conceptuală a normei, terenul nu este o „suprafață geometrică”, ci un obiect juridic. El există numai dacă este: delimitat cadastral, înregistrat în registrul bunurilor imobile, integrat unui regim juridic (public/privat), susceptibil de posesie și apărare juridică.

Pentru existența laturii obiective este necesar ca terenul pretins ocupat să fie determinabil în mod clar sub aspect juridic și factual, astfel încât instanța să poată stabili cu certitudine limitele dintre suprafața deținută legitim și suprafața pretins ocupată neautorizat

Contravenția de la alin. (2) nu impune producerea unui prejudiciu, ea se consumă prin simplul fapt al: preluării neautorizate a unei porțiuni de teren, instalării unei îngrădiri, restrângerii folosinței unui imobil.

Aceasta transformă norma într-un instrument de prevenire a tulburărilor spațiale, rolul ei fiind de a menține ordinea teritorială înainte ca prejudiciul să se producă.

Subiectul activ poate fi orice persoană fizică, orice persoană juridică (constructor, antreprenor, comerciant, gestionarul unui spațiu), fără necesitatea unei calități speciale.

Condiția este legătura de cauzalitate între actul material și starea de fapt instaurată asupra terenului.

*Latura subiectivă***:** contravenția prevăzută de art. 116 alin. (2) Cod contravențional se caracterizează prin existența vinovăției sub forma intenției, fiind suficient ca făptuitorul să manifeste o conduită contrară obligației de respectare a limitelor juridice și cadastrale ale terenului.

8.1. Astfel, cercetând materialele cauzei contravenționale, instanța a stabilit cu certitudine că, agentul constatator în susținerea acuzațiilor a prezentat și s-a referit la următoarele mijloace de probă: *nota de serviciu din 25.04.2025; process-verbal de cercetare la fața locului din 11.04.2025; planșa ilustrativă alb negru /fără dată pe imagini/ cu schema; somație din 22.10.2024; răspunsul societății la somație; datele de identificare a SRL„ Verix Grup”; copia contractului de arendă a terenului; schema hotarului sectorului de teren; copia contractului de arendă a terenului pe termen scurt din *****; plan cadastral; autorizație de construcție nr. 121 din 17.05.2010 cu anexe plan general; extrase din registrul bunurilor immobile; extras din registrul de stat al persoanelor juridice.*

Instanța de judecată însă relevă că la caz, probatoriul enunțat este insuficient pentru a dovedi vinovăția societății și în acest sens vor fi expuse considerentele ce urmează.

8.2. Pirn prisma exigenţelor dreptului contravenţional modern, instanţa reţine că orice răspundere sancţionatorie poate fi angajată doar în măsura în care fapta imputată este determinată cu rigoare, încadrată exact în ipoteza normei şi probată cu un grad de certitudine compatibil cu ideea de legalitate.

În lipsa unei fapte contravenţionale care să existe în realitatea juridică – nu doar în planul presupunerilor sau al percepţiilor aproximative – mecanismul represiv al statului nu poate fi declanşat fără a deturna însuşi sensul principiului legalităţii.

Articolul 116 alin. (2) din Codul contravențional consacră un tip de ilicit a cărui esenţă nu se epuizează în simpla evocare a expresiilor „ocuparea nelegitimă a terenurilor” sau „îngrădirea lor”.

Astfel, cercetând în ansamblu materialele cauzei contravenționale, instanța constată că agentul constatator și-a fundamentat acuzația printr-un probatoriu preponderent constituit din înscrisuri cadastrale, administrative și tehnice, inclusiv notificări, extrase din registre publice, planuri cadastrale, contracte asupra terenurilor, acte administrative emise de autoritatea publică locală, precum și procesul-verbal de cercetare la fața locului însoțit de planșe ilustrative.

Cu toate acestea, din perspectiva standardului de probațiune aplicabil materiei contravenționale, instanța reține că ansamblul probator administrat nu este apt să demonstreze, într-o manieră clară, certă și lipsită de echivoc, existența ocupării nelegitime imputate SRL „ Verix Grup”, precum și întinderea exactă a pretinsei suprafețe

ocupate ilegal ori delimitarea tehnică incontestabilă dintre terenul aflat în proprietatea ori folosința legală a societății și terenul public pretins a fi ocupat.

Or, deși actele anexate relevă existența unor raporturi juridice privind atribuirea, arendarea, transmiterea și ulterior dobândirea anumitor suprafețe de teren aferente bunurilor imobile deținute de societate, acestea nu conțin, în mod coroborat și concludent, o demonstrație tehnico-juridică riguroasă care să permită instanței identificarea exactă a pretinsei suprafețe ocupate nelegitim, a limitelor sale cadastrale concrete și nici a modului în care îngrădirea existentă ar depăși perimetrul terenului atribuit ori dobândit legal de către societate.

Mai mult, simpla prezentare a unor extrase cadastrale, imagini satelitare, planuri topografice ori fotografii alb-negru, în lipsa unei expertize tehnice de specialitate sau a unor măsurători cadastrale precise efectuate în condiții contradictorii, nu poate substitui obligația agentului constatator de a proba cu certitudine caracterul nelegitim al posesiei exercitate asupra terenului litigios.

În aceste circumstanțe, instanța apreciază că probatoriul administrat creează cel mult o prezumție ori o suspiciune asupra existenței unei eventuale neconcordanțe funciare, însă nu atinge nivelul de certitudine necesar pentru angajarea răspunderii contravenționale, dubiul existent urmând a profita persoanei atrase la răspundere, conform principiului in dubio pro reo, aplicabil inclusiv în materia contravențională.

8.3. Instanța reține că esența acuzației formulate de agentul constatator rezidă în ideea potrivit căreia existența unor neconcordanțe între anumite dimensiuni reflectate în documentația cadastrală și configurația factuală a împrejmuirii existente ar constitui, prin ea însăși, dovada ocupării nelegitime a unei porțiuni de teren aparținând domeniului public municipal.

Totuși, o asemenea abordare, deși aparent coerentă la nivel administrativ, nu poate satisface exigențele riguroase ale răspunderii contravenționale, unde simpla probabilitate factuală ori aparența unei neconcordanțe nu poate substitui certitudinea juridică a existenței faptei ilicite.

Materia contravențională nu operează cu prezumții speculative și nici cu deducții aproximative desprinse din interpretarea comparativă a unor schițe, planuri și înscrisuri tehnice elaborate în contexte temporale diferite. Din contra, natura represivă a răspunderii contravenționale impune ca orice ingerință sancționatorie a statului să fie întemeiată pe o demonstrație probatorie clară, coerentă și lipsită de echivoc, aptă să stabilească nu doar existența unei suspiciuni rezonabile, ci existența certă a tuturor elementelor constitutive ale contravenției.

În prezenta cauză, materialele administrate de agentul constatator relevă, cel mult, existența unor diferențe de ordin geometric și configurațional între anumite acte cadastrale și situația factuală existentă în teren.

Însă asemenea discrepanțe nu conduc automat și inevitabil la concluzia existenței unei ocupații nelegitime în sensul art. 116 alin. (2) Cod contravențional.

Or, între existența unei neconcordanțe cadastrale și existența unei ocupații contravenționale există o diferență conceptuală esențială. Prima poate exprima o stare tehnică imperfect clarificată, rezultată din evoluția succesivă a raporturilor funciare, din

modificări istorice ale configurației terenurilor, din suprapuneri grafice ori din limite insuficient materializate în teren. Cea de-a doua presupune însă demonstrarea certă a unei ingerințe materiale exercitate în afara oricărui temei juridic asupra unui segment determinat și individualizat al domeniului public.

În acest sens, instanța observă că acuzația formulată împotriva SRL „Verix Grup" a fost construită predominant prin inferențe deductive rezultate din compararea unor lungimi laterale, schițe cadastrale, planuri geometrice și documentații tehnice, fără ca organul constatator să administreze o verificare topo-cadastrală specializată, aptă să stabilească, cu precizie tehnică și opozabilitate juridică: limitele exacte ale terenului pretins ocupat; coordonatele concrete ale suprapunerii; segmentul factual depășit; raportul real dintre împrejmuirea existentă și hotarele juridice opozabile societății.

Instanța apreciază că, în asemenea circumstanțe, concluzia privind existența unei ocupații nelegitime nu poate fi edificată exclusiv pe aproximații grafice și interpretări comparative ale unor acte cadastrale istorice, în lipsa unei constatări tehnice certe și neechivoce.

Într-un stat de drept, vinovăția nu se presupune și nu se deduce prin aproximație, ea trebuie probată printr-un ansamblu de elemente obiective, precise și concordante, capabile să excludă orice dubiu rezonabil asupra existenței faptei imputate.

Prin urmare, instanța concluzionează că probatoriul administrat nu demonstrează, cu nivelul de certitudine cerut de lege, existența unei ocupații nelegitime certe a terenului public de către SRL „ Verix Grup", motiv pentru care fapta contravențională imputată nu poate fi considerată dovedită în acțiunile societății.

9.Prin urmare, instanța constată că fapta imputată nu există, iar procesul contravențional urmează a fi încetat din lipsa faptei.

Din cuprinsul art. 462 din Codul contravențional rezultă că, atunci când examinează cauza contravențională, instanța de judecată trebuie să pronunțe una din aceste două soluții: a) încetarea procesului contravențional; sau b) declararea vinovăției persoanei care a comis contravenția imputată și, după caz, stabilirea sancțiunii contravenționale, aplicarea măsurii de siguranță sau înlăturarea executării sancțiunii.

Potrivit art. 441 alin. (1) Cod contravențional, procesul contravențional pornit încetează dacă: nu există faptul contravenției.

Prin urmare, în circumstanțele de fapt și de drept enunțate, procesul contravențional intentat în privința SRL „Verix Grup", pe semnele contravenției prevăzute art. 116 alin. (2) Cod contravențional, urmează a fi încetat, din motivul inexistenței faptei contravenționale.

10. În baza art. art. 116 alin. (2), 458, 460, 462 Cod contravenţional, instanţa de judecată,

H O T Ă R Ă Ș T E :

Se încetează procesul contravențional intentat în privința SRL „Verix Grup", cu sediul ***** c/f***** reprezentată de către administratorul Tcacenco Vladimir pe semnele contravenției prevăzute de art. 116 alin. (2) Cod contravențional, din lipsa faptei contravenției.

Hotărîrea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Nord în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Bălţi (sediul central).

Preşedintele şedinţei,
judecătorul: Igor Mozgovoi